

i Svaghederne ved den Lov, hvorefter man har at domme; og sikkert maa man dog ved bestemte Love, saavidt som muligt er, stræbe at vogte sig for, at ikke en saadan umiddelbar Sandsning og Følelse hos Dommerne kommer til at spille nogen betydelig Rolle. Den samme ærede Taler har ogsaa troet i en tidligere Utrøring af mig at finde den Paastand, at den Bevægelse, der har fundet Sted i Danmark i de sidste Par Aar, og den Statsforfatning, vi have faaet, er tilveiebragt som Resultat, — det Ord hørte jeg — af Skribenternes Bestræbelser for at udbrede Had og Misnøje mod den bestaaende Regjering. Det har ikke været min Mening, og det vil rimeligviis ogsaa sees af Rigsdagstidenden, at det ikke indeholdes i mine Ord. Jeg tillod mig kun at sige, at hiin Bevægelse var skeet i det Mindste „tildeels“ ogsaa formedelst en saadan Indvirkning af Skribenterne, og dert tænkte jeg mig endnu et andet „tildeels“, nemlig ikke just af Skribenter, der altid havde yttret sig saaledes, at de der ved maatte vække Had og Misnøje, men af Skribenter, der nu og da sloge ind paa dette Gebeet. Med Hensyn til Udvalgets Forslag af en § 10, som skulde betjene sig af det Udtryk, „at handle imod den ved Grundloven bestemte Statsforfatning,“ har den samme ærede Taler peget hen paa, at der om, hvorledes dette Udtryk maa forstaaes, formeentligt skulde være Uenighed i Comiteen. Det er mig ikke vitterligt. Han har fremdeles sagt, at de Exempler, som jeg i et tidligere Møde havde tilladt mig at anføre for at oplyse, hvad vi havde tænkt paa ved de Ord „handle imod den i Grundloven bestemte Statsforfatning,“ dog var af en saadan Art, at de aldrig, eller dog kun under ganske særegne Forhold i høist enkelte Retninger, kunde ventes at forekomme. Og han har derved peget hen paa, at jeg havde sagt, at det paatænkte Tilfælde indtraf, naar Noget raadede til at suspendere Kongemagten eller erklære det ene Things Bisald

for en Beslutning for unødvendig osv. Men jeg kan virkelig i dette Punkt aldeles ikke finde mig overbevist. Det er, saavidt jeg kender til Historien og navnlig til de sidste 50 Aars Historie — lidt mere eller lidt mindre, — mig i det Mindste ganske vitterligt, selv om jeg ikke kan citere et eneste enkelt Exempel derpaa, at der utallige Gange er blevet raadet til noget Saadant. Vor berømte Landsmand Sneedorff, som var i Paris under den første franske Revolution, skriver, om jeg ikke hukter feil, tilbage, at det var et almindeligt Raad og et almindeligt Indhold af Sedler, der folgtes paa Paris's Gader, at nu laavede „Veto'et“ sig til en ny Udenlandsretse, — det vil nemlig erindres, at Kongen var bleven standset paa Flugten og ført tilbage, og at Ordet „Veto“ var et almindeligt Skjeldsord om Kongen, — og at derfor raadedes dertil, at tage Magten fra ham. — Og ogsaa er det vitterligt nok, at det skeete. Og det kan vel neppe undgaae Nogets Opmærksomhed, at en Forsamling, hvor det kunde komme tilorde, og hvor det kunde vedtages, og hvor det kunde udføres under Forhold som dem under den første franske Revolution, i Forveien maatte være bearbejdet af utallige Skribenter, som havde peget hen paa, at det var det eneste Raad, at man suspenderede Vetoet og skænkede Staten en republikansk Forfatning. Noget lignende hænder, synes mig, med alle beslagtede Forhold. Jeg har ikke været i Berlin i de sidste Par Aar, og under de vigtige Begivenheder, som der tildroge sig. Men Enhver, der kender Noget til, hvad der begav sig, vil ogsaa holde sig overbevist om, at det vist mangfoldige Gange er blevet raadet f. Ex. Kongen at sprænge Kamrene og at octroyere en Forfatning, og at der naturligviis lige derimod slet ikke kunde fattes Exempler paa Anledninger, hvor man vil have yttret, at Kamrene nok kunde finde sig opfordrede til at tilstede Bladene at affætte Kongen, eller dog i det mindste tage Magten fra Kongen.